

Kako je Čukčuk hotel postati nekaj drugega

Ta dan je imel Čukčuk čudne sanje. Sanjal je, da je riba. Da veselo plava po potoku, se hladi v brzicah, se varno podi med skalami ... Čudovite sanje so bile to! Čukčuk se je včasih približal potoku, toda ni si upal pomočiti nožic vanj. Plavati pač čuki ne znajo.

Morda je čudovito biti tudi raca? Ali karkoli drugega. Vsekakor je zelo dolgočasno biti čuk. Vsak večer vstajaš, letaš okoli, ko te nihče ne vidi, loviš hrano in zjutraj, ko vsa poštena bitja vstajajo, moraš spat ...

Kaj, ko bi se on, Čukčuk odločil, da bo postal nekaj drugega ... Čudovita zamisel! ... Toda kaj?

Riba ne more biti in raca tudi ne, ker ne zna plavati. Najboljše bo, da vpraša staro babico Sovo, kaj bi lahko postal mlad čuk, ko se naveliča biti čuk.

Poiskal je staro Sovo, ki se je pravkar prebujala v svoji duplini in se pripravljala za nočni lov.

„Babica Sova, nekaj bi vas rad vprašal.“

„Upam, da imaš pametno vprašanje, ker moj čas je dragocen,“ ga je osorno zavrnila Sova.

„Povejte mi, prosim, kaj bi lahko postal. Naveličal sem se biti čuk.“

Sova ga je malo začudeno in malo zlovoljno pogledala in zamrmrala: „Dragi moj, čuk si in čuk boš ostal, če ti je to prav ali ne. Raje se potru-di in bodi priden, da ne boš svojim staršem delal sramote ... In ne za-pravljaj več mojega časa s takšnimi neumnostmi.“

Čukčuk je skrnil glavico med krilca, ker mu je bilo nerodno.

„Oprostite, babica Sova, saj že grem ...“

Tiho je odletel. Za seboj je še slišal, kako je sova tarnala: „Ta današnja mladina ... Česa vse si ne izmislijo ... Da se mu več ne ljubi biti čuk! O, ti čuk čukasti!“

Seveda je Čukčuka malo potrlo, da ga sova ni razumela. Toda če prav pomisli, bi kaj takega od starejše gospe tudi lahko pričakoval. Najboljše bo, da malo poleti po gozdu in si kar sam najde koga, ki bi ga rad posnemal.

Pa je naletel na gospo Polhovo. Ta je pravkar pospravljala svojo drevesno votlino, njen mož pa je nabiral zaloge hrane za zimo in ga ni bilo doma.

„Dobro noč, gospa Polhova. Kako kaj gre?“

„Hvala, dobro, Čukčuk. Kaj pa je tebe prineslo tod okoli?“

„Razmišljal sem, gospa Polhova, kako bi bilo, če bi postal polh ...“

„Prosim?“

„No, saj veste, zelo dolgočasno je vedno biti čuk, pa sem mislil, kaj ko

bi mogoče postal polh ...“

„Ljubi moj čukec,“ je dobrodušno, pa vendar nekoliko zaskrbljeno zastokala gospa Polhova, „saj ne morem verjeti svojim ušesom! Mogoče pa imaš vročino? Ne bi bilo boljše, da greš nazaj domov in se malce zaviješ v perje in segreješ, in morda ti bo jutri že boljše?!“

„Saj nisem bolan! Z mano je vse v redu. Toda mislil sem ...“

„Ne bodi, no, neumen, Čukčuk. Veš, da ne moreš postati polh. Poglej se, kakšen si. Saj bi se ti vsi polhi smejali, če bi rekel, da si polh ...“

Čukčuk je povetil glavo še bolj med krilca in poklapano odšel kar brez pozdrava. Nihče ga ne razume. Kaj potem, če ni podoben polhu. Prav dober polh bi lahko bil!

